

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/330/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517223074
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517223074.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej E. o zaplatenie 895,24 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13Csp/577/2017-47 zo 14.8.2018 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 895,24 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 895,24 € od 23.11.2017 do zaplatenia, úroky v sume 47,51 €, úroky z omeškania v sume 1,- € a 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 47,51 € od 23.11.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej na zaplatenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 60817 uzatvorenej so žalovanou dňa 10.7.2013, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 2.000 €, žalovaná sa zaviazala ich vrátiť s dohodnutým úrokom 19,90 % ročne v pravidelných mesačných anuitných splátkach po 47,57 € mesačne a celý úver zaplatiť do 18.6.2019, pričom po poskytnutí úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, a preto dňa 22.11.2017 žalobca úver predčasne zosplatnil a vyzval žalovanú písomne na zaplatenie celého zostatku úveru, ku dňu predčasného zosplatnenia vyčísleného vo výške 1.003,75 €, pozostávajúceho z istiny 895,24 €, úroku v sume 47,51 €, úrokov z omeškania 1,- €, poplatkov v sume 60,- €, ktoré žalovaná v určenej lehote splatnosti a ani neskôr dobrovoľne ani len sčasti nesplnila; do zosplatnenia úveru žalovaná zaplatila na istine celkom sumu 1.104,76 € a po zosplatnení už nevykonala žiadne úhrady.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil skutkový stav tak ako bol tvrdený žalobcom, aplikoval na vec ustanovenia § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. a/, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a tiež čl. 3 ods. 1, čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Smernice Rady (ES) č. 93/13/EHS; právne posúdil vzťah strán

ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, z ktorého vyvodil právnu povinnosť žalovanej vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky v sume 895,24 €, úrok v sume 47,51 €, úroky z omeškania v sume 1 €, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 895,24 € a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 47,51 € od 23.11.2017. Žalobu v časti úroku z úveru 19,90 % ročne za čas po jeho zosplatnení od 23.11.2017 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol, vychádzajúc z právneho názoru, že takto dohodnuté úroky žalobcovi patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a od toho času, keďže žalovaná bola v omeškaní s plnením splatného úverového záväzku, žalobcovi patria už len úroky z omeškania. Na podporu právneho názoru odkázal na závery ustálenej rozhodovacej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 z 1.7.2000, tiež uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co 210/2017), podľa ktorej dohodnuté (zmluvné) úroky patria veriteľovi len do splatnosti dlhu (jeho splátok), od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver považoval za logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Na podporu názoru, že úroky patria veriteľovi len do zosplatnenia úveru, súd poukázal súd tiež na dôvodovú správu k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 106/2014 Z.z., v ktorej je uvedené, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ, že vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplátne úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach a v týchto prípadoch veriteľ bude mať po jednorazovom zosplatnení nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ustálená v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru. Keďže žalobca úver zosplatnil dňa 22.11.2017, z uvedených dôvodov súd žalobu v časti úroku 19,90 % ročne z nezaplatenej istiny 895,24 € od 23.11.2017 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal proti žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania.

4. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (II.) napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby ho odvolací súd v tomto výroku zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu. Žalobca nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého dohodnuté úroky za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy patria veriteľovi len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Tento názor podľa argumentácie žalobcu nemá oporu v právnych predpisoch, naopak, podľa jeho presvedčenia z úpravy úverovej zmluvy v ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vyplýva, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Citoval znenie ust. § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Poukázal na ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc a právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi naďalej trvá. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Citoval ďalej z komentára k Obchodnému zákonníku a z dôvodovej správy k zákonu č. 106/2014 Z.z. pričom za rozhodujúce pokladal, že pôvodne navrhovaná zmena ust. § 53 ods. 6 OZ nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z.z. ani žiadna iná zákonná novelizácia ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení neobsahuje. Úroky z úveru podľa názoru žalobcu patria veriteľovi aj pokiaľ sa dlžník dostane s plnením úveru do omeškania a popri úroku v prípade omeškania s plnením úverového záväzku má veriteľ nárok aj na úroky z omeškania. Na

podporu svojej argumentácie poukázal na vybrané rozhodnutia krajských súdov (Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co 12/2017-90, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/23/2017-92, Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88 a 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, rozsudky Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/297/2017 z 13.2.2018, 5Co/311/2017 z 15.2.2018, 5Co/250/2017 z 13.2.2018, 5Co/372/2017 zo dňa 22.3.2018, 5Co/414/2017 z 27.3.2018, 5Co/339/2017 z 22.3.2018, 5Co/465/2017 z 10.5.2018, 5Co/8/2018 z 22.5.2018, 5Co/60/2018 z 30.8.2018 a č.k. 3Co/248/2017 z 9.8.2018) a na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 z 21.8.2014 z ktorých citoval právny názor. Mal za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Obo 143/98 sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru a Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV.ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 v žiadnom prípade nevyslovil právny názor, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko súdu prvej inštancie ohľadne úrokov po zosplatnení, v danej veci sa Ústavný súd SR zaoberal sťažnosťou na porušenie základného práva na súdnu ochranu, sťažnosť odmietol, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia a v posudzovanom prípade sa nevyjadril k meritu tohto odvolania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

6. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku (I.) nebol odvolaním napadnutý, v tejto časti nadobudol právoplatnosť podľa ust. § 367 ods. 2 a 3 CSP a nebol v nej v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu [podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP] a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.11.2019 o 10.00 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

8. Žalobca vymedzením odvolacieho dôvodu proti zamietavému výroku rozsudku učinil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť spôsobu právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky úročenia úveru po uplatnení práva na jeho okamžité zosplatnenie veriteľom. Odvolací súd sa v zásade stotožňuje s právnym posúdením tejto otázky súdom prvej inštancie a za správny považuje aj jeho záver, že úroky za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov po uplatnení práva na okamžité zosplatnenie úveru veriteľovi nepatria.

9. K odvolaciemu dôvodu upravenému v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že v napadnutej zamietavej časti rozsudku tento odvolací dôvod nie je preukázaný.

11. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 ods. 1, 2 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne právne závery, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

12. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého zamietavého rozhodnutia súdu prvej inštancie a aj v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu možno doplniť, že právna úprava odplaty za dočasné

prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta OZ) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov je obsiahnutá v ust. §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka. Podľa § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa § 503 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

13. Z cit. ustanovení je zrejmé, že zákon výslovne neupravuje, dokedy úroky veriteľovi patria (na rozdiel od času, odkedy je úverový dlžník povinný platiť úroky - „od poskytnutia“). V praxi vznikajú preto interpretačné spory, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Tento interpretačný spor doposiaľ jednoznačne a definitívne ukončený nebol, i keď v jeho riešení možno zaznamenať istý trend v smere dávajúcom za pravdu právnomu názoru, z ktorého vyšiel i súd prvej inštancie v posudzovanej veci. Je potrebné v tejto súvislosti prisvedčiť žalobcovi, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Českej republiky možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom z odvolaciu súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda situácia, keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli, o ktorú ide v tomto spore), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. Sčasti možno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že v podmienkach Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998 zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje a z ktorého vyšiel i súd prvej inštancie, nerieši túto otázku ťažiskovo a vyslovený právny názor k ďalšiemu postupu súdu prvej inštancie po zrušení jeho rozhodnutia „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ)“, nie je bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad v ňom uvedený (a v podstatnom zodpovedajúci i úvahám súdu prvej inštancie v prejednávanej veci), považoval za ústavne akceptovateľný. Za nesprávnu považuje odvolací súd argumentáciu žalobcu vo vzťahu k trvaní povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru, založenú na výklade ust. §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka odvodenom závere, že nakoľko iný okamih zániku nároku na úroky ako vrátením poskytnutých peňazí v zákone upravený nie je, bezvýznamnou z hľadiska trvania úročenia je skutočnosť splatnosti úveru. Takáto interpretácia trvania úročenia úveru podľa názoru odvolacieho súdu nezohľadňuje samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplátou veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohodu stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Účinným uplatnením práva mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom dochádza celkom nepochybne k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva. Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení úveru preto nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania) a zodpovednostné plnenia (náhrada škody), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli alebo ktoré sú dané zákonom, a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr, rozhodne patrí.

14. V prejednávanej veci vznikol záväzok žalovanej zo zmluvy o úvere, uzatvorenej podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Táto zmluva s ohľadom na skutočnosť, že dlžníčka ako jedna zo strán tejto zmluvy nebola podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, preto sa na

právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ). Zo zmluvy o úvere vyplýva, že strany sa dohodli na type a výške úrokovej sadzby 19,90 % p.a. ako fixnej do splatnosti. Úrok bol nepochybne dohodnutý do splatnosti úveru. Medzi zmluvnými stranami nedošlo k dohode o tom, že žalobca má nárok na úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pre prípad nezaplatenia úveru v lehote splatnosti bol jednoznačne dohodnutý iba úrok z omeškania s povinnosťou jeho úhrady až do zaplatenia úveru. Vzhľadom na chýbajúcu dohodu o povinnosti platiť zmluvný úrok až do skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov, je potrebné vychádzať zo záveru, že zmluvné úroky žalobcovi (veriteľovi) patria do splatnosti úveru, ktorá bola dohodnutá dňom 18.6.2019. Nebolo v konaní sporným, že žalobca listom zo dňa 22.11.2017 predčasne zosplatnil poskytnutý úver, čím sa konečná splatnosť úveru zmenila z dátumu 18.6.2019 na dátum 22.11.2017. Žalobcovi tak vznikol nárok na dohodnuté (zmluvné) úroky v sadzbe 19,90 % ročne z istiny iba do zosplatnenia a za ďalšie obdobie žalobca nemá právo na úroky z dlžnej istiny.

15. Bez dosahu na spôsob právneho posúdenia otázky úročenia úveru po jeho zosplatnení bola inak celkom dôvodná výhrada žalobcu, že súd prvej inštancie svoje právne závery podoprel odkazom na časť dôvodovej správy k zákonu č. 106/2014 Z.z., ktorým došlo k zmene a doplneniu (tiež) Občianskeho zákonníka, týkajúcej sa legislatívnej zmeny, ktorá v konečnom dôsledku prijatá nebola. Treba dať žalobcovi za pravdu v tom, že súdom prvej inštancie zmieňovaná časť dôvodovej správy predpokladala zákonné obmedzenie úročenia do času jednorazového zosplatnenia úveru doplnením druhej vety v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a že k tejto legislatívnej zmene v konečnom dôsledku nedošlo. Za tohto stavu zmieňovanú dôvodovú správu bezpochyby nemožno považovať za autoritatívny výklad a tak bolo žiadúce, pokiaľ súd prvej inštancie ju vo svojich úvahách použil, aby zároveň túto skutočnosť vyjadril v širších súvislostiach, než ako to urobil. V konečnom dôsledku sa však jednalo len o jednu z niekoľkých úvah, ktorými sa súd prvej inštancie pri právnom posudzovaní veci riadil, ktorá na presvedčivosť odôvodnenia rozsudku nemala zásadný dopad a predovšetkým, ako už bolo uvedené, nemala vplyv na správnosť právneho záveru, že bez ďalšieho patria veriteľovi za prenechanie peňazí úverovou zmluvou úroky len do času splatnosti úveru.

16. Vychádzajúc z uvedeného, nakoľko sa súd prvej inštancie pri právnom posúdení otázky úročenia úveru po jeho zosplatnení nedopustil omylu, odvolanie žalobcu podané proti zamietavému výroku rozsudku z hľadiska ním uplatneného odvolacieho dôvodu nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd preto postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).